

РЕШЕНИЕ

№ 4575

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3718** по описа за **2011** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция В. С. С. против решение, без дата, постановено по НАХД № 9329/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 97 с-в. Със същото е изменено НП № 22-22011636/25.03.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на В. С. С. в качеството му на длъжностно лице – технически директор и лице за дейността по ЗБУТ в [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 152 от КТ, като размерът на наложената глоба е намален от 2500 лв. на 1000 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане да се отмени като се отмени и наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – дирекция „Инспекция по труда” изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение без дата, постановено по НАХД № 9329/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 97 с-в е изменено НП № 22-22011636/25.03.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на В. С. С. в качеството му на длъжностно лице – технически директор и лице за дейността по ЗБУТ в [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 152 от КТ, като размерът на наложената глоба е намален от 2500 лв. на 1000 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 09.02.2010 г. на [фирма] в обект – магазин за хранителни стоки на [улица] на 16.02.2010 г. и 25.02.2010 г. по изискани и предоставени документи в дирекция „Инспекция по труда” е констатирано, че В. С. С. в качеството му на длъжностно лице – технически директор и лице за дейността по ЗБУТ в посоченото търговско дружество не е гарантирал правото на непрекъсната междудневна почивка от 12 часа при редуване на смените в графика на разпределение на работното време на С. Г. Т. – касиер, като същата е работила на 16.02.2010 г. – втора смяна от 14.00 ч. до 21.00 ч. и на 17.02.2010 г. – първа смяна от 8.00 ч. до 15.00 ч. За извършеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че лицето В. С. С. в качеството си на длъжностно лице е извършил нарушението по чл. 152 от КТ.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, правилни са и изводите за извършено нарушение по чл. 152, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 152 от Кодекса на труда работникът или служителът има право на непрекъсната междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа. Видно от утвърдения работен график на магазина, находящ се на бул. „А.”, за м. февруари 2010 г. С. Г. Т. на 16.02.2010 г. е работила втора смяна от 14.00 до 21.00 ч., а на следващия ден, на 17.02.2010 г. е работила първа смяна от 08.00 до 15.00 ч., следователно непрекъснатата междудневна почивка е по-малка от 12 часа, с което е налице нарушението по чл. 152 от Кодекса на труда. Съгласно чл. 414, ал. 1 от КТ (редакция към момента на извършване на нарушението) работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 5000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 250 до 1000 лв. В процесния случай административното наказание е наложено на В. С. С. в качеството му на длъжностно лице – технически директор и лице за дейността по ЗБУТ в търговското дружество. Административнонаказателната отговорност за нарушения на разпоредби на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд могат да носят работодателят съгласно чл. 414, ал. 1, пр. 1 от КТ и/или виновното длъжностно лице съгласно чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ. Отговорността на В. С. С. се явява незаконосъобразно ангажирана с НП № 22-2201636/25.03.2010 г., без

същият да има нито едното, нито другото качество, нито качеството на работодател, нито пък качеството на виновно длъжностно лице - задължителен специфичен признак на субекта на този вид административни нарушения. Формално-юридически работодател по § 1, т. 1 от ДР на КТ в това отношение по чл. 152 от КТ е самото търговско дружество. Ето защо това дружество е изключителен носител на всички задължения, публичноправни и/или частноправни, които трудовото законодателство свързва с това качество. Затова търговското дружество евентуално би могло да се яви адресат по спазване на задължението по чл. 152 от КТ. В осъществяването на тази отговорност търговското дружество не би могло да се замести от В. С. С. в качеството му на изпълняваната от него длъжност.

В частност В. С. С. и търговското дружество не могат да се третираят като тъждествени, нито като заменяеми субекти на административнонаказателна отговорност, без което тя не може да се осъществи спрямо единия или спрямо другия по свободна преценка на наказващия орган. На следващо място, глобяването на В. С. С. с НП № 22-2201636/25.03.2010 г. не може да е и такова по чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ в качеството на виновно длъжностно лице. Защото според легалната дефиниция по § 1, т. 5 от ДР на КТ "длъжностно лице" по смисъла на целия кодекс, вкл. на административнонаказателната разпоредба на чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ, може да е само работник или служител, на когото е възложено да упражнява ръководство на трудовия процес в предприятието, в негови поделения и низови звена или такъв, изпълняващ работа на специалист във функционалните и обслужващи звена на предприятието. Тоест правното положение на "длъжностно лице" по § 1, т. 5 от ДР на КТ предполага склучен негов трудов договор с предприятието, тъй като само той може да придаде изрично изискването от тази разпоредба качество на "работник" или "служител" по чл. 61, ал. 1 от КТ. Действително, В. С. С. е лице, което е служител в търговското дружество, но по делото както в производството пред първата инстанция, нито пък в производството пред настоящата инстанция са събрани доказателства, от които да следва обоснован извод, че на това лице е възложено именно изготвянето на съответните работни графици, същото не е лице, на което е възложено да упражнява ръководството на трудовия процес в предприятието, в негови поделения или низови звена. Видно от представения работен график за м. февруари, същият е утвърден от изпълнителния директор на търговското дружество, като по делото не са представени доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че именно на В. С. С. е възложено изготвянето на работния график за посочения магазин за м. февруари 2010 г. Действително, като доказателство по спора е представена заповед № 23/17.05.2007 г. на управителя на търговското дружество, но с посочената заповед на наказаното лице са възложени функции, различни от тези за неизпълнението, на които същият е наказан. След като не отговаря на този признак, задължителен за субекта на административно нарушение по чл. 414, ал. 1, пр. 2 от КТ, съставът не може да се смята осъществен от него с всичките му елементи от обективна и субективна страна, а без това да е така прилагането му с НП № 22-2201636/25.03.2010 г. не е законосъобразно.

Оспорваното първоинстанционно решение като неправилно следва да бъде отменено, а наказателното постановление да се отмени.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ – град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение, постановено по НАХД № 9329/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 97 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № 22-2201636/25.03.2010 г., издадено директора на дирекция „ОИТ”, [населено място], с което на В. С. С. на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 152 от КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: